Za krvavou stopou

Česko-americký román od

Pavla Albieriho.

"Koho jiného, než otce a bratra onoho nebožtíka, Rajeny?" — odpověděl doktor.

"Jakým způsobem je ale podezříváte, ve kterém směru, když se domníváte, že onen muž skončil sebevraždou?"

Lékař pokrčil však jen rameny "V tom právě spočívá jádro a nejtěžší kousek luštění této záhady," odvětil teprve po chvilce. "Každý čin má své důvody a tyto mohou býti velmi rozličné. Kdo přinesl mrtvolu k lesíku, měl zajisté určitý k tomu důvod a z nalezení jejího právě tam musil mu kynouti nejspíšeji prospěch. Člověk ten také vypálil onu ránu, kterou slyšeli u Horáků. Poněvadž se tak stalo hned po odchodu Majkově, předpokládám, že jiný ji asi nevypálil, než on sám, a že mrtvola byla v tu chvíli asi již položena u hájku, aby tam byla i v případě bezprostředního poplachu nalezena."

"Myslíte?" tázal jsem se, mimovolně se zachvěv, neboť smělý, jak se mi zdálo náhled doktorův nemohl, nechtěl jsem hned ani chápati.

"Nemyslím — soudím jen na základě lidských povah, nápadů a okolností. Zdá se mi však, že mi, velebný pane, dobře ještě nerozumíte, a proto řeknu vám zjevně, jak si vše představuje, netvrdě zrovna, že jest to pravdou, ale myslě, že je to velmi pravděpodobným, nebo aspoň možným: Nebožtík spáchal pro tu neb onu příčinu samovraždu, anebo, což však zde nepadá na váhu, byl zavražděn někde jinde, třeba na Rajenově farmě. Rajenové zdejší dobře věděli o jeho smrti, třeba by se byli sebe lépe přetvařovali a sebe znamenitěji kamedii hráli, poznavše v mrtvole člena své rodiny. Nevinním je z vraždy, ani nepravím, že by jich bolest byla tak zcela jen líčenou a neupřímnou — vezměte to na vědomí! — Nějakou však vinu na tom dle mého pozorování a zdání přece ale mají, aspoň starý, jak jsem celého jeho počínání dobře si všiml. Nebudu se šířiti o různých těch maličkostech, které mne k mínění tomu vedou, ale jsem o tom skoro přesvědčen, to mi věřte! U starého, ač je chlap velice otrlý, zdály se působiti nějaké výčitky svědomí, kdežto mladý želel smrti bratra svého otevřeněji. Celé jich jednání mne vede tedy k náhledu, že nebožtíka litují, ale nikdo mi nevyvrátí, že by o smrti zvěděli teprve ráno, jak Majk vypravuje."

"I mně bylo to zprvu trochu podezřelé, ale pomyslete, jak pravděpodobný výklad podal nám Majk o celé události!" namítl jsem.

"A všiml jste si také, jak hladce jej podal? Jakoby jej odříkával! Jakoby se mu byl naučil! — Takový dojem to na mne aspoň dělalo!" usmíval se doktor. "Čím hladší je takové vypravování, zvláště ve chvíli, kdy by měl býti dotyčný člověk tak rozrušen, že ani neví, kde mu hlava stojí a nemůže si ani na všecko hned zvpomenouti, tím jest to podezřelejším. Pomyslete jen, že vy byste nalezl náhle bratra svého jako chladnou mrtvolu, zavražděnou neznámým pachatelem! Budete hned za několik okamžiků s to vypravovati souvisle a dopodrobna i poslední události, jež předcházely? Pochybuji, že byste to dovedl, a já také. Musil byste vzpomínati, nepamatoval byste se hned na všecko, kdežto Majk věděl všecko zevrubně a přednesl to s náležitým důrazem ku příslušným místům, která chtěl úmyslně naznačiti jako závažnější a jimi působiti na posluchačovo mínění. Sám jste tak pravil, což se mi zdá býti druhým důkazem, že byl na vše předem řádně připraven!"

"Možná! Opravdu možná!" svěděl jsem.

"Nuže, suďte! Rajenové věděli dle všeho předpokládání tedy o mrtvole, což vede k mínění, že ji sami dopravili, ať jeden nebo druhý, do Horákova hájku. Proč právě tam? Poněvadž se to hodilo do počtu Majkovi, který chtěl a chce zničiti Džána, aby měl volně pole u Khéry Horákovy. Tato je trochu koketní a pomátla Majkovi hlavu, takže považuje žerty její za přízeň a náklonnost, z níž by mohlo se vyvinouti další. Majk myslí, že po odstranění Džána by mu Khéry připadla, a dle toho používaje smrti bratra svého, ať už jakýmkoli způsobem se udavší, vše nastrojil. Pochybuji ovšem, že nebožtík se zastřelil nebo byl zastřelen k tomu účelu, aby mohl býti z činu toho obviněn mladý Bureš, ale spíše uveden byl Majk na myšlenku onu teprve při pohledu na mrtvolu bratra svého, používaje úplného tajemství, jímž je smrt toho člověka posud zahalena. Odnesl nebo odvezl mrtvolu do hájku, nebo dal ji tam dopraviti třeba otcem svým, když sám dlel u Horáků na táčkách a spatřiv při odchodu odtamtud, že je vše v pořádku, vypálil onu ránu, aby mohl podezření z vraždy vrhnouti na Džána. Proto štval tohoto po celý večer, aby mohl mluviti o nepřátelství, jež Džán prý proti němu choval, proto dotíral tím více na Khéry i v Džánově přítomnosti, aby zde byla nějaká očividná příčina, pro niž by jej byl chtěl mladý Bureš zprovoditi ze světa. Nedařilo se mu v tom příliš, ba ani dosti málo, ale to je nyní těžko dokázati, neboť výpověď Džánova jako obžalovaného nebude před soudem platiti a rovněž svědectví Khérino bude bráno silně v pochybnost!"

"Proč?"

"Pro ten váš, odpusťte, trochu nerozumný nápad, že jste prosadil zasnoubení Khéry se Džánem právě v tuto chvíli. Děvče bude pokládáno za straníckého svědka majícího dnes zvláštní zájem na osvobození Burešově!"

"Tak!" nemohl jsem se ubrániti rozmrzelému zvolání. "Měljsem nejpoetivější úmysl abych Džánovi pomohl a naposledy jsem mu snad ublížil!"

"Promiňte, ale — skoro! Khéry, jako děvče nezasnoubené, mohla před soudem říci, že jí na Džánovi nezáleží — třeba tomu tak nebylo doopravdy — a výpověď by pak byla měla mnohem větší význam. Džán je tím zbaven nejhlavnějšího, pro sebe příznivého svědka!"

Nemohl jsem tomu odporovati, neboť bylo to, bohužel, skutečně tak, jak jsem musil nyní uznati!

Doktorova theorie nechtěla se mi však nijak zamlouvati. Zdála se mi býti příliš smělou a příliš za vlasy přitaženou, ba ani ne dostatečně pravděpodobnou! Připadalo mi to nemožným, aby se stala taková "náhoda" čí nehoda, jako je vražda či sebevražda člověka, jenž přijel na návštěvu svého otce, a sice hned několik hodin po jeho sem příchodu a aby vlastní bratr použil toho hned k sobeckému účelu svému, a to jmenovitě v záležitosti — milostné! To bylo vrcholem všeho!

Ne, povaha lidská, ač bývá hodně zkaženou, není přece snad tak zlou, aby takový vesnický mladík použil mrtvoly bratra svého k pohodlnému účelu a pak chladně obvinil soka svého z činu. Nemohl, nechtěl jsem tomu věřiti — Majk při vší své irské krvi nebyl přece snad tak špatným, aby něco takového spáchal!

Ale něco na tom přece asi bude, napadlo mi však hned na to, a dle toho odpověděl jsem doktorovi:

"Nesouhlasím s vámi v celém tom vašem líčení věcí, ale nepopírám, že může v něm býti všelicos pravdivého!"

"Nestojím přece na svém, že je to právě tak pravdou, jak povídám, ale jest to prozatím můj výklad, jehož se v nedostatku jiného, přiměřenějšího, budu prozatím držeti. Uvažujte o něm, snad se vám bude zdáti později přirozenějším. Možná, že jsou v tom ještě i jiné pohnutky a okolnosti — dnes je to těžko posud říci. Musíme čekati, zdali snad budoucnost a náhoda nám něčím nepřispějí k vypátrání záhady, a potom budeme teprv pilně pozorovati. Vy zde máte ovšem daleko lepší příležitost, nežli já a také postavení vaše činí vás k tomu mnohem způsobilejším. Pilně tedy vše sledujte, navštivte Rajeny na jejich farmě, nenápadně snažte se z nich co nejvíce dostati o celé věci a použijte třeba vlivu svého jako duchovní k vyšetření tajemství. Jedná se o nevinného patrně člověka a tu dlužno všemožně se přičiniti. O pohřbu nebožtíkově se zase uhledáme!"

"Přijedete?" —

"Zajisté! Mám něco v hlavě a rád bych se o tom přesvědčil, soudím-li správně. Tu uvidím při pohřbu. Řeknu vám po té, oč se jedná!"

Lékař vstal a chystal se k odchodu, připominaje mi ještě jednou, abych Ryany navštívil v jich domově a pak mu před pohřbem o všem důkladnou zprávu podal. Na to odešel k Parkerovi, kdež měl "buggy," a odjel.

Rozvažoval jsem dlouho o jeho mínění, ale naposledy přece odmítl jsem je od sebe jako nesmyslné, nemožné, ba snad až směšné. Na každý pád! Scházelo zde množství článků v řetězu, na nějž by mohl člověk spolehlivěji zavěsit svoje přesvědčení, a hlavní věc, smrt staršího bratra Mike-ova, její příčiny a okolnosti, zůstávala při tom zcela nevysvětlenou. Že Mike se mýlí ve svém obviňování Johna, zůstávalo ovšem nepochybno, a to se mi zdálo býti jediným faktem v celé té doktorově historii, která mi připadala jako kapitola ze sensačního románu, a sice hodně přepjatého a nepravděpodobného.

XII.

U Ryanů.

Z práce a klidu nebylo dnes již nic a nemohl jsem ani oddati se odpolednímu spánku, v němž hledal jsem trochu utišení svých rozrušených nervů. Nemohl jsem za žádnou cenu ani oka zamhouřiti, nedalo mi to, musil jsem stále a stále myslíti jen na onu záhadu. Doufaje pak přijíti aspoň poněkud na jiné myšlenky, sebral jsem se konečně po čtvrté hodině, abych se trochu prošel, a vyšed z fary, obrátil jsem kroky své přímo k — Ryanovům, kam jsem měl asi tak půl hodinky cesty.

Nalezl jsem doma jen starého farmáře, k němuž sešlo se na potěchu několik jeho sousedů, samých Irčanů. Mike byl prý ve městě, v New Parisu, kam odjel hned po dopravení mrtvoly bratrovy domů, aby podal telegrafickou zprávu vdově v Chicagu.

Starý Ryan měl vzezření velmi sklíčené, neustále vzdychal a plakal chvilkami, roztíraje si velkýma rukama svýma slzy po tvářích. Žal jeho vypadal velmi přirozeně, takže zdál se mi úplně vyloučovati nějakou spoluvinu jeho na smrti synově, o níž mluvil doktor Unger.

"Jak míní Majk telegrafovati?" tázal jsem se. "Nefekne přece ubohé ženě snad hned celou hroznou pravdu?"

"Ne, řekl jsem mu, aby ji pouze požádal, by hned přijela za každou cenu sem, že jest jí zde nutně zapotřebí!" sdělil mi farmář.

"Ano, to je nejlépe. Bude to pro ni strašlivá rána takto, ale cestou bude se moci v myšlenkách svých předem již připraviti na všecko možné. Kdy myslíte, že by tak asi mohla přijeti?"

"Mohla by zde být po případě již zítra odpoledne, k večeru, ale čekám ji spíše až pozejtří ráno nebo večer. Musí přece někomu svěřiti děti, opatřiti salon a připraviti se na cestu."

"Kdy se asi vrátí Majk?" tázal jsem se ještě.

"Myslím, že asi hodně pozdě, poněvadž zároveň už nakupuje všecko potřebné ku pohřbu a vyjedná věci s pohřebníkem. Možná, že se vůbec dnes v noci ani nevrátí. Nebudu ale sám — tady sousedé se mi nabídli, že budou se mnou bdíti u mrtvoly!"

Znal jsem ovšem velmi dobře podivný obyčej "bdění u mrtvoly," či "hlídání mrtvoly," rozšířený po celém souostroví Velké Britanie a Irska, i ve francouzské Bretagni a v některých krajinách severní Francie, zvláště v pohoří Cote d'Or, vůbec vůně, kde bývali národové keltického původu, jichž zbytky se tam více méně zachovaly. Zvyk ten pocházi zajisté v prastarých pohanských dob a křesťanství za celou řadu století nemohlo jej vyplenit, ba vůbec se o to nikdy řádně ani nepokusilo, smířivši se s ním, neboť původní význam pověry té je rázu důstojného, úctivého a ideálního: přátelé zesnulého shromažďují se v noci, ve dne nemajíce času, kolem drahé mrtvoly, ne snad jen proto, aby ji hlídali, by ji nikdo neukradl, nebo neprocitla, ale hlavně za tím účelem, aby se s ní rozloučili, než bude navždy odevzdána chladné zemi, původní matce člověka. Modlí se kolem ní, vypravují o nebožtíku, připomínají si celý jeho život, chválí dobré stránky povahy jeho a omlouvají dle možnosti špatné.

U Irčanů se tento "wake," jak to nazývají, trochu zvrhl a mnohdy je z něho vlastně přátelská pitka, dosti pohnutá i veselá, bez všeho ohledu na mrtvolu. Hosté pijí a kouří, baví se o všem možném, pohádají se třeba a znal jsem i případy, při nichž povstala i důkladná rvačka. Zde však, vůči tak truchlivé události, panovala nálada skutečně vážná, takže nebylo ani třeba účastníky ani napomínati, jak jsem jindy činíval, nerad tento zvyk mezi svými osadníky viděv. Člověku opravdu zarmoucenému úmrtím drahého člena rodiny nebo přítele, jest v devadesáti ze sta případů daleko milejší samota, nežli hlučná společnost lidí celkem více méně lhostejných ku ztrátě oné, ke smutku se jen přetvařujících a hledajících po většině jen příležitost k lacinému se napití. Placení účastníci francouzských pohřbů, placící na objednávku a dle určité ceny nad nebožtíkem, jehož ani neznali, nemohou býti opravdu sklíčenému pozůstalému protivnějšími nad takové "truchlící."

Mrtvola chicagského Ryana uložena byla zatím, nežli přinesena bude rakev, na slamník postele v jedné z ložnic v přízemí a tam jsem ji znovu bedlivě si prohlížel. Obrátil jsem hlavní zřetel na výraz obličeje a tento mi připadal opět velmi smutný, jakoby zoufalý, ač ovšem mohlo to pocházeti ze chvíle smrtelného zápasu. Neměl jsem takové zkušenosti v posuzování mrtvol, jako zajisté měl doktor Unger, ale mně zdálo se nyní, že obličej ten má na sobě ráz sebevražedný.

Zdržel jsem se chvíli na farmě, snaže se promluviti v soukromí se starým Ryanem, ale neměl jsem k tomu příležitosti. Ba vypadalo to docela, jakoby mi ji ani nechtěl sám poskytnouti, neboť stále se točil poblíže svých hostí a zmařil více méně obratně několik mých pokusů, abych jej dostal nenápadně na stranu.

Nápadně vyzývati jej k rozmluvě o samotě jsem nechtěl, abych nevzbudil snad jeho podezření, neměl-li je už vůbec, a žádná vhodná záminka mne právě nenapadla. Upustil jsem tedy od svého úmyslu, ale jednání starého Irčana bylo mi hodně podivným.

Od Ryanů odebral jsem se k Horákovům, dobře věda, že tam bude útěchy mé potřeba, ale tam nalezl jsem jen Carrinu matku s několika sousedkami. Carrie odešla s Johnovou matkou na Burešovu farmu a já ubíral jsem se po chvilce také tam, neboť ony dvě ženské bytosti potřebovaly zajisté přátelského upokojení nejvíce. Byl jsem však překvapen, jak obě nyní tuto ránu osudu statečně nesly, nepochybujíce ani dosti málo, že se Johnovi, když přece nic neudělal, nemůže také nic státi. Vždyť přece jej celý svět zná, že by něčeho podobného ani schopen nebyl a všichni sousedé chtěli svědčiti v jeho prospěch!

Hleděl jsem ovšem na celou záležitost skly nikoli tak růžovými, ale myslil jsem si, že bude lépe nechat obé při tomto mínění a přesvědčení, které je uspokojovalo, kdežto veškeré obavy nebyly zajisté nic platnými.

Nového jsem tedy onoho smutného dne nevypátral již nic, ale bylo toho věru dosti, co jsem byl v něm zažil! Očekávání, že se ještě něco dovím u Ryanů mne prodneškem zklamalo, ale mínil jsem jíti tam opět zítra, kdy se mi snad naskytne příležitost se staršími si lépe promluviti a dostati jej nenápadně do pravého křížového výslechu. Očekával jsem totiž, že starý farmář, vida něco bližšího o synově smrti, nedovede se tak přetvařovati, jako Mike, který byl naladěním skutečně obratným, jak jsem věděl, a spíše se dá snad v něčem chytiti.

Proto také hned po ránu vydal jsem se k němu zpovu. Potřeboval jsem věru kousek procházky, neboť usnuv včera po tolikerém rozčilení a námaze duševní i tělesné, po delším než obyčejném chození, dosti zmámy, měl jsem po celou noc sny o samých vraždách, vyšetřování, soudech atd. Mysl má pracovala jednoduše na thematu onom, jímž zabývala se ve dne, v noci dále, ale nevím, kam až dospěla, neboť jsem to — zaspal. — Hlava moje byla však zpropadeně těžká a místo co by se mi po spánku v ní vyjasnilo, hnětlo mi to v ní v divém chaosu dnes ještě více, nežli včera večer. Procházkou doufal jsem se tedy trochu osvěžiti, což se mi také částečně podařilo, neboť vstupoval jsem k Ryanovům s mysli již zase bystřejší.

Bylo již po desáté hodině a Mike byl právě prý před chvílí přijel z města, veza s sebou pěknou rakev a jiné potřeby, na postavení katafalku, na němž zřízenec pohřební z New Parisu, současně s ním přibylý, již pracoval.

"Byli bychom přijeli hned večer, ale odpověď na můj telegram od švakrové dlouho nepřišla!" — sděloval Mike. "Chtěl jsem totiž určitě věděti, kdy přijede, abych jí mohl jeti naproti a šetrně jí cestou sem na všecko připraviti."

"To je dobře! A kdy přijede?" tázal jsem se.

"Až zítra ráno, v den pohřbu! U'spořádal jsem to tak s pohřebníkem, jsa přesvědčen že proti tomu snad, otče, nebudete nic namítati, ačkoliv jsem se napřed s vámi o tom nedohodl!"

"To je v pořádku!" odvětil jsem. "Víte, že je můj čas volným. Dobře jste udělal!"

Hovořili jsme o tom a onom a znovu jsem pozoroval, že starý Ryan nejeví pražádnou touhu po důvěrné se mnou rozmluvě. Připadalo mi, jakoby se mne nějak bál, ač jindy mluvíval se mnou zcela otevřeně a po přátelsku. Několik těch sousedů bylo zde posud, v naději na naražení jednoho ze tří soudků piva, které byl Mike také přivezl, a přítomnost lidí těch se farmáři velmi dobře hodila. Již nebylo pro mne o tom skoro ani pochybnosti, že se mne vzdaluje úmyslně. Ale proč asi? Hádati jsem mohl ovšem dle libosti, pravda zůstávala pro mne tím temnější!

Byl jsem tím trochu až podrážděn a umínil jsem si zeptati se jej na to stůj co stůj! Když mne podezřívá, půjdu naň z přímá!

"Na slovíčko!" pravil jsem tedy otevřeně. "Promluvil bych rád s vámi mezi čtyřma očima!"

Odepříti mi na žádost tu slušnou nemohl, vytočiti se mi nějak také ne, ale viděl jsem na něm nyní patrně, že jde mu to proti srsti a že jsem se tedy neklamal o jeho jednání, což sesílilo ovšem mé podezření vůči němu ve smyslu, jak naznačil doktor, ač jsem tomuto nechtěl přece jen dosud dáti za pravdu.

Ryan poodstoupil tedy se mnou na dvoře farmy, kde jsme se nacházeli, ke plotu zahrádky, s očividnou nechutí, váhavě a zíral na mne s podivným výrazem, jejž jsem jakoby úzkostlivost.

"Nepromluvil jsem si dosud s vámi v soukromí!" počal jsem tedy sám co nejpřívětivěji, "nezeptal jsem se vás ještě ani, co tomu všemu říkáte?"

Farmář mávl jen rozmrzele rukou, jakoby o tom nechtěl vůbec ani mluviti.

"Co tomu říkám?" pravil pomalém rozmýšlení. "Co tomu mohu říkati? Co je pryč, je pryč! Škoda řeči o tom!"

"Myslím, co tomu říkáte, kdo mu to chudákovi, asi udělal?" pokračoval jsem, nedávaje se odstrašiti.

"Kdo jiný, nežli ten Burešův?" odvětil, jakoby překvapen mojí otázkou.

"Nevěřím tomu!" řekl jsem otevřeně. "Znám toho hocha dlouho a vím, že není toho schopen! Což se nemohla státi osudná ta věc jinak? Nemohl smrtelnou ránu vypáliti někdo jiný, nebo po případě — sám nebožtík?"

Pozoroval jsem, že se farmář při těchto slovech zachvěl.

"Proč by se střílel?" pravil teprve po chvilce.

"Měl míti k tomu rozličné příčiny, o nichž třeba nevíte!" Starý Ryan však vrtěl jen hlavou.

"Proč pak by se vhodil střílet sem? Proč by to neudělal v Chicagu!" odpověděl zase po několika okamžicích váhání.

"Snad chtěl naposledy vidět ještě vás, otce a bratra!" poznamenal jsem, nespouštěje s něho bedlivého zřetele.

"Dle jeho řečí," odvětil konečně, "jej nic podobného ani nenapadlo. K čemu by sem nosil svoji loveckou ručnici? A pak — proč pak by se střílel právě na tom místě, kde byl nalezen, a bratra Majka ani nespatřiv? To musíte přece přisvědčiti, že něco podobného je holý nesmysl!"

Uznával jsem to původně sám, a le celý výraz Ryanův, celá jeho rozpačitost a rozrušení při těchto slovech zdály se mi skoro podporovati domněnku doktora Ungera. Farmář pronášel věty ony přímo namáhavě, trhaně, jakoby mu něco dech zatajovalo, a jednotlivá slova zrovna překusoval. Připadalo mi, že jsem uhodil správně, pročež jsem pokračoval již i dále, tuším z rozrušení, otřesení toho dle možnosti těšiti.

"Doktor Unger," pravil jsem tedy, patře mu ostře do očí, "je toho přesvědčení, že mrtvola byla na ono místo jen přenesena!"

To uhodilo ještě lépe, než předešlé. Ryan se zachvěl, pohlédl na mne zlekaně, chtěl něco promluviti, ale — —

V tom okamžení ocitl se u nás Mike, který náš rozhovor bezpochyby nedůvěřivě pozoroval a byl na stráži, aby otci dle potřeby pomohl. Poslední slova moje mu sil zajisté slyšeti a vida otcův stav, uznal za vhodno sám se do věci vložiti, aby starý neudělal "hlou post."

"To je dobré, hahaha!" zvolal na oko vesele, ač byl proti svému zvyku bled. "Smějte se, otče, takovému doktorskému mínění! Jaké pak má pro to důkazy?"

Synovým zakročením popřán byl starému Ryanovi čas, aby se mohl vzpamatovati, a na rtech jeho objevilo se nyní také něco, jakési škubnutí, jež mělo býti úsměvem.

"Nesmysl! Škoda řeči!" odpověděl opět jen krátce a odcházel, jakoby všeho nutného ohledu Mikem byl sproštěn, bez vší omluvy ode mne.

"Důkazy?" odvětil jsem tedy mladému. "Takové, s nimiž by mohl vystoupiti před soudem, třeba dosud nemá — nevím sám, ale jak jej znám, nabyl zajisté dostatečných ku přesvědčení vlastnímu, dříve, nežli toto vyslovil!"

"Ať tedy jen dokazuje!" smál se nuceně Mike.

Nezdálo se mi vhodným rozpřádati další rozmluvu s mladíkem a pro tu chvíli věděl jsem dosti. Také já nenabyl jsem z hovoru se starým Ryanem takového důkazu, který by snad musil neomylně přesvědčiti soud, ale stačil zajisté plně, aby mi dokázal, že na mínění doktorově je přece jen něco více, nežli jsem byl v prvním dojmu po sdělení jeho myslil.

Odešel jsem tedy od Ryanů opět k Burešovům, kdež jsem nalezl obě ženštiny v náladě mnohem truchlivější, nežli včera. Horák s Burešem a Johnem se posud nevrátili, což zdálo se potvrzovati zprávu Mike-ovu, kterou mi tento se škodolibým zadostiučiněním sdělil, že se asi sotva podaří vymoci Johna z vězení na záruku sebe větší. Bylo-li tomu tak, spočívalo v tom zajisté kus irské zlomyslnosti, neboť sebe horší zločinci a tuláci byli soudcem ochotně na záruku propouštěni a zde by měl syn zámožného rolníka, o jehož útěk není žádného strachu, úpěti ve špinavém vězení! Ale doufal jsem, že se tak přece nestane a vysloviv ku potěše Carrie i matky Johnovy tuto naději a připojiv několik konejšivých slov, vrátil jsem se domů, celkem spokojen s dnešním úspěchem svého pátrání a zvědav, co tomu řekne doktor.

(Pokračování.)